

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratează etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Ilusiuni perdute.

Era un timp, în care eu, în cazul de vacanță al scaonului metropolitan gr.-or. din Ungaria și Transilvania, la alegerea de metropolit, a-și fi dat votul meu protopopului Sibiului Simion Popescu. Protopopul S. Popescu, un om talentat, în primii ani ai activității sale protopopești, a dat probe de o rară capacitate administrativă, și zel pentru înaintarea culturală a neamului seu.

Ați, când postul de crâsnic la biserica Sibiului din Grópă ar deveni vacant, și protopopul S. Popescu ar competa la acest post, eu nu 'i-aș da votul meu, pentru-că omul acela, suflând în cădelniță, se aprinde biserica, și arde în flacările demoralizațiunei.

Eu nu me împedec de jafurile stolare ale protopopului Simion Popescu, de care mulți țin, că-'s strigătoare la ceriu. Eu, în privința aceasta, țin cu sfântă scriptură, care nu leagă gura boului, care cutrieră. Nu ȃic lui S. Popescu că-'i călugăr, și că atare nu știe apretu' durerile femeilor, care i se plâng contra bărbaților lor. Nu-'i împut, că-'i tribunist, ceea-ce încă nu-'i face onóre etc.

Dar' atunci, ce împut eu protopopului Simion Popescu — me va întreba cineva?!

Eu nu-i îput nimica, ci-mi îput mie, că l-am cređut un protopop model, și-n sinódele parochiale din estan ale Sibiiului, a trebuit se me conving, că e un individ lipsit de darul popiei, înzestrat cu tóte câniile protopopiei, ș'-un nihilist constituțional gr-or.

Mult timp s'-a vorbit pe strade, că popa și totodată protopopul Sibiiului, S. Popescu, în anul trecut a zădărnicit ținerea sinodului seu parochial, că nu ia parte la ședințele comitetului parochial, că protopopul Simion Popescu dă adeseori popii Simion Popescu porunca, că n'-are se asculte de dispozițiunile comitetului parochial etc. etc.

Mie nu-mi venea a crede, ce se vorbea pe strade, pentru-că eu cunoșteam în S. Popescu un Hercule, care în scurt timp a curățit enorm mult gunoiu din tractul Sibiiului, și a ridicat classa învățătorilor sei la o admirabilă înălțime didactică. Cluj / Central University Library Cluj

Estan, de prima dată, decând sum gr-or. am participat și eu la sinodul parochial al Sibiiului, ca se me conving, încât vorbăria de pe strade contra popii și protopopului Sibiiului S. Popescu e motivată sau nu. Aici am aflat, că comitetul nostru parochial a înaintat la consistor contra preotului S. Popescu o motivată jalbă disciplinară. M'am convins cum popa S. Popescu conduce pertractările sinodului parochial după metoda lui „sic volo, sic iubeo.” Am văđut cu ochii mei, cum clăcașii lui, niște existențe catilinare, au falsificat de două-ori actul alegerii de comitet parochial, prin punerea a două țidule de votisare în urnă. Apoi l'am audīt pe popa Simion Popescu sistând, cu voce iritată, agendele sinodului parochial, din motivul, că nu era sigur de reușire cu partida sa.

Sinodul s'-a prorogat. Eu, de curiositate, am participat și la sinodul prorogat.

Sinodul prorogat s'a deschis cu cetirea unei ordinațiuni a protopopului Simion Popescu cătră popa Simion Popescu, prin care protopopul Simion Popescu întredice popii Simion Popescu ținerea sinodului parochial prorogat, din motivul, că protopopului Simion Popescu nu-i convine, ca popa Simion Popescu se-și împlinească datorința!

Estmod sinodul parochiei dela ușa metropoliei gr.-or. din Ungaria și Transilvania s'a disolvat, asemenea dógelor dela butea fără cercuri. Parochia Sibiiului, la care aparține metropolitul Miron, archiereul Mihu, vicarul arhiepiscopesc Popea, exarchul plaiurilor de înaltă politică dela Tribuna N. Cristea, preotul de model melchizedechian fariseul Boiu, o grămadă de Jívini mari și mici clericali, bălaurii înaltei în-teligențe din Sibiiu, fără deosebire de crisa dela școla de fete, etcetera corifei de rasa gr.-or. constituțională, doi ani a rămas fără sinod parochial, adică n'are comitet parochial, dar' are un protopop model, ș'-un popă vai de el, pe „Simion Popescu,” așa încât îți vine a striga: Jos cu constituția, sus cu absolutismul!

Care va se ȳică — cum ȳice Tribuna, când nime nu știe ce vrea se ȳică — parochia Sibiiului, sub conducerea popii Simion Popescu, a ajuns la culmea unui scandal constituțional de rasa gr.-or., așa încât ori-care ortodox iubitor de ordine, numai ca bou, mai póte purta jugul atărei parochii.

Videant consules!

Calicul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Hop! Mărcuț, într'-un picior
Jocă-n prima Mărțișor
Jocă, mâncatear amarul,
C'-apoi trece carnavalul!

Hop, dar' nu mi te 'mbéta,
Mâncamite ar luparea
Cum mulți popi s'-au imbêtat
Când Iordanul s'o 'nturnat.

Hop Marcule, făți tu rënd
Și iuește jucând:
Ciudă mi și mi și milă
Pe fteologul Gavrilă.

Hop, că Gavrilă Micu
Turbură tot Iordanu
La Sânt-Crai în acest an
Fiind beat ca un bestan.

Și-ncă vrea se se popescă
 Beția se o lățască,
 Dar' și cine la popi
 Cu el tot una va fi.

El, la cea dintâie casă,
 Ca un purcel se-'mbătase
 Cât până nóptea târziu
 Pe trei guri vërșa rachi.

Apoi cum se opintea
 Înjura și suduia
 De hoțul cel mai mișel,
 S'-ar fi îngrozit de el.

Într'o nópte și o ȃi
 El cu crucea
 Casa unui bun creștin
 Și se și 'mbetă deplin.

Deci, în filia Sân Crai
 De vinars putè avea trai
 Țile șapte ȃci și una
 Dacă-l mai primea cu crucea.

Dar' creștinii din Sân Crai
 L'-au duduint cu alai
 Pe fteologul Gavrilă
 Fără cruțare și milă.

Și, vorbind pe psaltichie,
 Ar' fi vrednic de popie
 Că ști bine bea rachie
 Și-njura de vanghilie.

Së-i dăm dară ajutor
 La Sibiu, la consistor,
 Dóră, dóră s'-a 'nvoi
 Pe acest bețiv al popi.

Hop! dar' lasă fteologii
 Și spune ce fac preoții
 Adeca unii din ei,
 Cum béu pân' se fac purcei?

Hop! Marcule laudat,
 Dute curând în Bănăt
 Tocma în comuna Mërul,
 Meri veți ce face preotul.

Că Dimitrie Popovici
 Care lumperește aici
 E om vrednic de prescură
 Sëcaiar limba din gură.

El în crișmă bea rachia
 Pân' dă-'n câni cu pălăria
 Së cértă și se chiar bate
 Cu toți bețivii din sate.

Së tăvălește pe jos
 Și înjură pe Christos
 Și strigă primariului:
 »Eu îs capul satului!«

Dela sdrémța Domnica
 I-au luat pëlăria,
 Mai pe scurt: nu la altar,
 Dar' nu-i vrednic nici purcar.

Nu, că el dacă se'mbată	Marcule, jăcă domol
Cu toți ar vrea se sê bată	La părintele din Dol
Dar' și capetă sermanul	La domnul Cure Gavrilă
Până-i țiuie bostanul,	Că-i preotul plin de milă.
Doi codreni și un cioban	El din Dol la Kendermal
Mi-l flocăiră avan	Merge fuga ca un cal
Cât sub patul jupânesii	Preste câmp, preste hotar
Era plin de barba popii.	La văduva de zăhar.
Reverenda cea sfințită	Acolo, la văduva
Sub lăgân era trântită	Stă până-l prinde ȃiua
Ear' pērul drept credincios	Apoi ȃice că i reu
Era tăvălit pe jos.	Și chiamă pe unchiu séu.
Când l-au scos epitropii	Unchiuso, popa din Șombor
Din birt, și cu dascălii,	La dojenit ca pe bodor
Nu știai: scot pe preotul	Dar' dojana pentru el
Ori scot din cocină porcul?!	E carnea pentru cățel.
Atunci l-au dus la altar	Acest popă prea stimat
Și l-au jurat pe vătrar	La jidanul lor din sat
Că rachie n'-a mai bea	Are cuartir și conac,
Nici la comândarea sa.	Amēndoi is tot un drac.
Dar': tāmăia-i ca și sfântul	Cărți jăcă și cu țigani
El nu ține jurământul	Bruderschaft bea cu jidanii
Tot bea ca și mai 'nainte,	Pentru el: vorba onóre
Se bate, înjură, minte . . .	N'-a eșit încă la sóre.
Ia-l deci tu Mărcuț o leacă	Dacă ortacii, țigani,
Și mi-l jăcă ca la clacă	În joc de cărți i duc banii,
Și mi-l jăcă pe sub ciur	El își învrășbește casa
Sē-i sară flocii din — barbă.	Și-și bate preutésa.

Deci, Mărcuțele domol,
Ia și pe popa din Dol
Și mi-l pòrtă pe sub ciur
Până se face — Ungur!

Hop, Mărcuțele vitez
Mergi și jócă-'n Csernagyház
La un popă prea cinstit,
Speni Iгнаț cel vestit.

Dar' se-i joci bine Marcule
Că mai are două mule
Care minteni li cunoște:
Îs moimuțe, nu sunt bróște.

Ăcest popă de ispravă
Face vrajbă și gálcevă
În comună 'ntre creștini,
Bun ar fi el ars, in spini!

E bețiv și și avar,
S'a bătut chiar la altar
Cu un pictor, ce pinga
Cu mult gust biserica.

Din altar vómă schintei
Și-i cu ochii la femei
Să vedă pe celi frumoșe
Cari n'au bărbații pe acasă.

Odată de beatură
Îi eșă para pe gură
Dar' doctorul l'a scăpat
De n'a murit nici turbat.

Altcum domna-i preutésă
Decât el nu-i mai alésă
Ba chiar a lor coconiță
Îi urmăză cu credință.

Hop, spună învățatoriul
Cine-i răcesce cuptoriul
Până cântă el tropariul
De bubue tot altariul!

Pe acești trei, Mărcuțele,
Iai în brațe, puiule,
Și ni-i treci dealurile
În țera cu moimele.

Acolo ei se trăescă
Cu porodița moimescă
Nu cu ómenii din lume
Că a lor prostii nu-s glume.

Hop Marcule, eac' așa,
Mergi la Alba Iulișca
Ori, cum unii i mai đic,
Bălgăratul lui Izic!

Când-i fi-'n piaț citéză
La raport, lumea se vedă,
Pe Cirlea măcelariul
Și pe Turc ospetariul.

Acolo mi-i prinde-'n labă
Și frumușel mi-i întrébă:
Sunteți voi Români curați
Ori că Jidani pėrciunați?

De sunteți Români curați
 Copii ce vii lăsați
 La școlă cea jidovescă
 În șarlatăni-i se crescă?

Ear' Jidani dacă sunteți
 Marcului ce nu spuneți
 Ca se vă taie'n prejur
 Și se ve jôce sub ciur.

Marcule măria ta
 De aici nu te depărta
 Pân' va veni Bașota
 Și Coșer la Dumniata.

Dacă s'-or jelentui
 Ți: cine v' a pus aci
 Și de ce? dór' se tăceți
 Nedreptate când vedeți?

De aveți inimă și minte,
 Cum de faceți complimente
 Celor ce batjocoresc
 Pe poporul românesc?

Cum suferiți pe Sándor
 Andrăsi, grobul fecior,
 Dela cartea funduară
 Să dè pe Români afară?

Cum suferiți c'-acea pléva
 Să facă 'n birou gâlcévă
 Numind pe Români măgari,
 Nimernici, proști și tâlhari??!

Dacă voi le auđiți
 Și le tăceți — consimțiți
 Că poporul nostru este
 Cum pléva ela-l numește;

Dacă voi nu consimțiți
 Cu cele ce le auđiți
 Dar' tăceți — sunteți pigmei,
 Nu voi să ȃic farisei!

Ce-i pigmeu! de a fi 'ntrebare
 Eu voi spune: omul care
 Trăește pentru mâncare
 Și nu ști, nu vrè se știe,

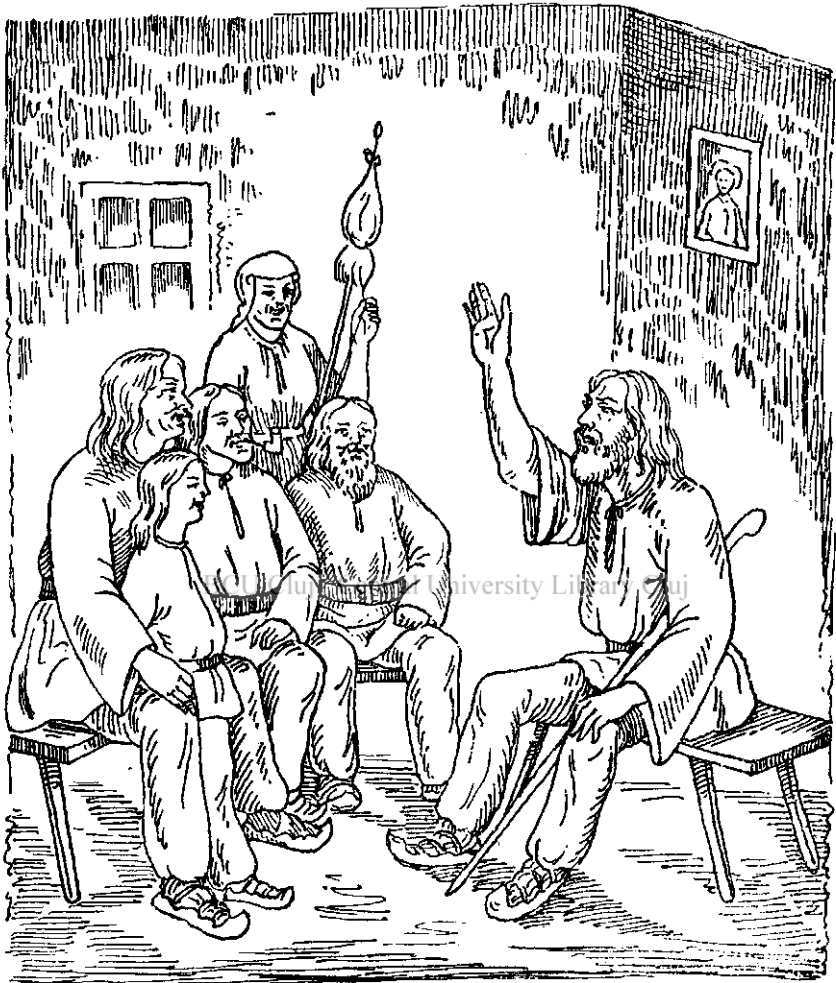
Și de vr'-un lucru mai mare!
 Deci, domnii mei, vă conjur,
 Pe rotunjorul meu ciur,
 Dați doveđi, iubiiții mei
 Că voi nu sunteți pigmei.

Luați amêndoi mësura
 Și astupați plevei gura
 Care ar mai batjocori
 Din birou talpa țerii.

Eară domnul Șotișpolka
 Bine ar fi se'ncépă holca
 Despre ce a apromis
 Óre cândva, i dau avis!

Dacă chiar nu-i vine-a minte
 ȃi spun două-trei cuvinte:
 „Realități” din „Zagra”
 „Cei cu ele” — Bășota?

Stan Pătitul.

Omul sgârcit face bine, dacă, înainte de ce se însoră, rischiază o pițulă, sau după valuta din Romania, 25 de bani, și 'și cumpără un ștreang, pentru-că ala, dacă se însoră, și vede, că nevastă-'sa mănâncă mai mult decât el, tot se spîndură, și nefericește numai o ființă pôte nevinovată.

Așa s'a întîmplat c'un prietin al meu, un tiner absolut în teologie, care era atât de sgârcit, încât, numai ca se

nu dea nafură, nu s'a făcut popă, ci a preferit a se face notar comunal.

Ca notar comunal, prietenul meu, aduna crucer la crucer, zlot la zlot, și, ca se se sature, mânca numai la botezuri, pomeni, și nunte, car', când era silit a se sătura din al seu, mai bine îmbuca, ca țiganul, de șapte ori gol ș'odată fără pâne, decât se cheltuiescă din banii puși claipe pe grămadă!

Ca se ve puteți închipui mai viu, cat de sgârcit era prietenul meu, vreau se ve spun unele întâmplări din vieța lui:

Prietenul meu ținea, că e lux a avea lucruri de acelea, pe care alți ómeni nu le vęd, și de aceea nu purta ismene. Cându-i creștea barba, înloc se se ducă la barbier, ca se 'i-o rodă, 'și-o ordea cu lumânarea, ear' când totuși trebuia ca se se radă cu ori-ce preț, se tocnea cu barbierul, pânăcând aceste îi đicea: Domnul meu, cu atâta, cât vrei dumniata se'mi dai, neci fără săpun nu te pot rade!

Odată, ducându-se la oraș, prietenul meu a întrat într'un birt, și a cerut de mâncare. Birtașul i-a comunicat, că n'are altceva de mâncare, decât puiu fript. Prietenul meu, temându-se, că puiul fript va fi prea scump, a cerut se-i dea două ouă fierte móle. Birtașul îi aduce óuele, el mănâncă unul, și spărgënd pe al doilea, un puiu iese cu capul la iveală. Atunci prietenul meu, nu cumva birtașul se observe puiul, și se-i pretindă prețul pentru puiu, iute a tornat oul, cu puiu cu tot, pe gât la vale!

De altădată, prietenul meu s'a dus la oraș numai ca se mănânce o friptură de vițal cu alămăe, sau cum đice Ovid: „Ein Schnitzel mit Lemoni.“ Asta din motivul, fiindcă prietenul meu pătimea de ochi de găină, sau cum đic frații de lângă Dâmbovița, de „bătături“, și el auđise de

ore-unde, că alămâea e cel mai sigur leac contra ochilor de găină. Și-a comandat deci la oraș un „Schnitzel mit Lemoni“, a mâncat Schnitzelul, alămâea a pus-o în posonar, și, sosind acasă, s'a legat cu ea la ochii de găină.

Din faptele acestea, ve puteți închipui de ce pănură era prietenul meu, dar', ca se-l cunoșteți și mai bine, se ve povestesc povestea despre însurătorea lui.

Prietenul meu trecea, în tot ținutul, d'un om avut. D'un om bogat, trecea și negustorul dela oraș, Gligor Mărcuț, care avea două fete, una mai defectuasă decât cealaltă nefrumosă. Negustorul și-n ziua de Paști tot negustor, ca se-'și vîndă marfa cu profit, a întins unghița cu rîma, și prietenul meu, rămnicios după avere, s'a prins în unghiță, și, până dai scuipatului o palma, Gazeta Transilvaniei vestește: „Ghiță Pătrântaș, notar comunal, și Flórea Gligor Mărcuț, logodiți.“

După logodnă urmează ospătul, și, când se-urmeze și nunta, creditorii încuie prăvălia lui Gligor Mărcuț. Atunci prietenul meu, din iubire cătră nevastă-sa, își acață gâtul d'o sfóra, sfóra de ramura unui stejar, și ce se vede? — pământul își continua rotațiunea în jurul osiei proprii, fără d'a mai atinge picioarele lui.

Așa a rămas flórea Gligor Mărcuț veduvă, și, cu averea bărbatu-so, a deschis prăvălia tată-so!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce ȃci tu sote la polemia din Tribuna a lui Dr. Albini, si a nedoctorului Hodoș contra lui Bariț?

Pupăză: Pful!

Colac: Răspunsul teu — nu se pôte tăgădui — e echul opiniunii publice a Românilor! — Dar' opiniunea publică, adeseori, nu se deosebește de o cismă scălciată! — Bariț, după mine, făcea mai bine, dacă nu scriea în Transilvania, ceea ce a scris, ci o raporta verbal în adunarea generală a asociatiunii transilvane din estan!

Pupăză: Ce? — tu decând te-ai tribunalisat sote?

Colac: Resping cu indignațiune atare atac de onore! — Neam de neamul meu n'a fost nihilist, necum tribunist!

— Nu era însă consult sôțe, ca Bariț, cu articolul seu din Transilvania, se abată de nou apa la móra cofărițelor dela Tribuna!

Pupăză: Bine me, da Bariț n'a scris adevărul?

Colac: Ba da! — Dar' n'ai cetit tu ce ȃice Dr. Albini, și nedoctorul Șodoh, că Bariț a scris articolul seu din Transilvania la poruncă mai înaltă, și tot ce a scris, e minciună? Ba chiar și pedagóga în fuste părăsíte, dela care comitetul asociațiunei transilvane, înălțându-o la rangul de directoră a institutului de fete, n'a pretins neci o cualificațiune, pentru-că n'avea de unde pretinde, își mai arată lipsa de obraz, și prin o epistolă deschisă cătră Bariț, dar' concipată la redacțiunea Tribunei, vrea se împună publicului român credința deșartă, că ea a dimisionat din directorat, pentru-că proștii din comitetul asociațiunei transilvane n'au înțeles / planul ei de organizațiune superioră a institutului!

Pupăză: Me, Bariț neci sub absolutismul lui Bach n'a scris la poruncă mai înaltă, și numai zăblăi academici, cu nasul în scutece, și diploma de cualificațiune în speranță, se pot înălța la obrăznicia, de a arunca în fața unui veteran de calibrul lui Bariț cuvîntul „minciună!”

Colac: Ai tótă dreptatea sôțe, dar' îți repet încă odată: Nu era consult, ca Bariț, cu articolul seu din Transilvania, se sgărăe în mușunoiul Tribuniștilor, înaintea căroră nimica nu-î sfânt, și carii în îngânfarea lor, întrec și pe Bismark, pentru-că, unde-î vorba de răsbunare, aceia neci de Dumnezeu nu se mai tem!

Pupăză: Ba era consult, și chiar timpul suprem, ca o voce autoritativă, ca a lui Bariț se tragă masca șarlataneriei de pe obrazul unor tăciunari, căroră, un consortiu de Români zeloși le-a pus 40000 fl. la dispozițiune, și ei,

în necapacitatea lor, consumă cele 40000 fl. atacând cele mai sfinte instituțiuni naționale românești!

Colac: Conced tot ce ții sôțe, dar' a tria-ôră'ți repet: Care om cu minte rischiază munca d'a convinge p'un nebun?

Pupăză: Așa-i, însă, după părerea mea, Bariț, prin articolul seu, n'a voit se convingă pe nebuni, pe care eo ipso nime nu-i pôte convinge, ci a voit numai se constate nebuniile Tribuniștilor înscenate contra scôlei de fete din Sibiiu, cu scop de a o discredita!

Colac: „Lari fari“, sau pe românește, „hai se vorbim fleacuri“. Tendința distructiva a tribuniștilor o cunoște totă lumea, dar' ômenii aceia neci a strica nu mai sunt capaci, pentru-că valôrea lor în opiniunea publică a Românilor nu se deosebește întru nimica de o scapă degărată. Bariț înse, la care eu, cu tôte că e unit, me închin, și-i aprob tot ce a scris, a greșit totuși, pentru-că, prin articolul seu, a dat Tribuniștilor de nou ansă de a împospăta vorbăria lor grețosă despre scôla de fete din Sibiiu. — Și nu-i bine sôțe a vorbi mult de fete, că fetelor prea curënd le iese vorba!

Pupăză: A, da, în sensul acesta a greșit Bariț — tu ai tótă dreptatea! Una însă cred, că nu'mi vei nega: Bariț, numind, în articolul seu din Transilvania, pe Slavici „isvorul tuturor relexor. escate în societatea română din Sibiiu“, i-a dat cel puțin atestatul de moralitate, după care, mai acum doi ani, căuta acesta, ca se se pôtă duce!

Colac: Așa-i, dar' dacă Bariț, în loc de atestatul de moralitate, ar fi putut da lui Slavici un alt caracter, mie 'mi-ar mai plăcea, ca Slavici se rămână, și mai bine se se ducă toți prietenii lui, unde 'și-a dus mutul iapa,

pentru-că eu țin, că societatea, în care trăește Slavici, e mai răutăciosă decât ar putea el fi!

Pupăză: Măncav'ăți împutită societatea lui Slavici, care e neunită! — dar' eu me duc sote, că am se îngrop un țigan — adio!

Colac: Pagubă, că 'ți-a murit țiganul, că ala, ca unit, putea ajunge cu vreme redactor la Tribuna!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că voi nu jucați pentru creșterea mâților!

Diarele noastre, ca neci odată, ne-au adus în carnavalul din estan, aprópe în fiecare di, vestea despre baluri ținute in tóte părțile locuite cu Români pentru scopuri culturali.

Atâtea baluri au aranjat estan Românii în tóte părțile, încât lumea, care știe, că-n Transilvania, Ungaria, și Bănat sînt mai mulți executori de dare, decît ómeni sătui, trebuie se creadă, că Românii mănâncă tot ovăs. Căț!

Și ce e semnificător, Românii în genere, dar' cu deosebire cei din Transilvania, Ungaria, și Bănat, la tóte balurile lor din estan, au jucat pentru scopuri culturale, ceea-ce pentru mine e un semn învederat, că Românii se cultivează jucând. Mițuluc!

Seculi întregi a jucat Românul cum 'i-au fluerat alții; a jucat joc de frică pe nimică, joc de fóme drăguț Dómne. Ađi, când Românul își póte alege liber ȓicala, jócă după ȓicala inimei sale, și ȓicala inimei Românului e ađi hora culturei. Și cine va scrie ađi mîne istoria Românilor din Transilvania, Ungaria, și Bănat dela dualism încóce, va trebui se constateze, că Românii din aceste țări, jucând au resolvat cea mai grea problemă: Problema desvoltării lor culturale. Mițuluc!

La resolvarea problemei culturale a Românilor din Transilvania, Ungaria, și Bănat, a contribuit — fie ȓis spre rușinea bărbaților — femea română cu puterea unui Hercule. Dar' totuși: Onóre bărbaților, care au avut, și au atari femei. Mițuluc!

Începutul l'au făcut Brașovenele, încă înainte de dualism, cu înființarea primei reuniuni de femei cu scop cultural. Acel prim început, bătând în cea mai puternică stâncă a conservării nóstre naționale, în femea română, ađi din tóte părțile locuite de Români, resonă echul: „Cultură!” — Mițuluc!

Eu las altora gloriificarea numelui acelor femei române, care au inițiat înființarea de reuniuni femești în scopuri

culturali. Eu le ȳic simplu: Mărire voue apostolilor ȳn fuste și cătrințe ai desvoltării nóstre culturale. — Mițuluc!

ȳntre cele mai splendide baluri culturale, ocupă aȳi, fără ȳndoială, acela al reuniunii femeilor române din Sibiiu, sau balul șlepurilor, primul rang. Acest bal, ȳn formă, neci ȳn trecut neci estan, n'a fost bal românesc, și, după mine „forma dat esse rei“, sau pe românește „cióra nu umblă cu pene albe“. Cele trei rȳndunele ȳn costum național dela acest bal, nu fac primăvara națională. Asta cu atăta mai puțin, cu cât costumul celor trei rȳndunele, din punct de vedere dincócidecorpatin, e pseudonațional. La noi, costumuri cu atătea colori pórtă numai țigancele. Căt!

Din contra, ȳn esență, balul reuniunii femeilor române din Sibiiu a fost național-românesc, ȳntocma ca și Ungaria, ȳn idee, stat maghiar. ȳntocma precum streinii sustin statul ungar, pentru-ca Maghiarii se póta trăi, așa și balul din Sibiiu se susține prin streini, pentru-ca Românii se se póta cultiva. Căt.

Șlepuri au fost la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, cătȳ bureți ȳn postul sfântului Petru, cătrințe, căt pȳr ȳn palmă. Și va trece mult, până-când damele din Sibiiu vor admite ȳn salon cătrința, la care bărbații lor adeseori se ȳnchină pe strade. Căt!

Șlepuri au fost multe și lungi, dar' góle, ca și articolii de fond ai Tribunei, scriși ȳn absința lui Slavici. Pe șlepurile dela balul reuniunii femeilor române din Sibiiu din estan, și fără ochelari, s'a putut vedea presiunea executorilor de dare din Ungaria. Cocóna Sfecla, care ȳncercase o alianță cu toți croitorii din Sibiiu, ca se-ȳ aducă un șlep dela Paris, estan n'a cercetat balul, singur din motivul, că punga bărbatuso, dela balul de an, pătimeste greu de

oftică. Biata femeă, dedată a vedea la balurile din Sibiiu șleperi de 600 fl., mai bine a rămas acasă. Dar' s'a înșelat, pentru-că, dacă lăsa se-i facă la șlepul ei d'acumui anul o sfeștanie, ea putea fi estan regina balului. Asta din cauza, că, la balul din estan, neci o dama nu s'a prezentat în șlep de 600 fl., care, după-ce a șters praful salónelor din Budapesta, apoi, pe calea împrumutulu, a făcut paradă la balul din Sibiiu. Căț!

Gurile rele ȃic, firește, că cocóna Sfecla n'a cercetat balul din motivul, că ține cu Tribuniștii, despre, care se vorbea, că dau un bal separat la hotelul Radeckzi, dar' asta nu-i așa. Decând Tribuniștii jócă, în opiniunea publică a Românilor, după melodia olarului, când 'și-a restornat carul cu ólele, și cocóna Sfecla 'și-a venit în fire. Dar' chiar așa se fie, că cocóna Sfecla, din motive tribunistice, n'a participat la bal, asta n'a împedecat rotațiunea pamântului în jurul sórelui. Tribuniștii au păpato cu băbacul. Ei, cu streinii din Sibiiu n'au legături, de Români s'au separat, între ei începe a li sa împuți brânza, ear' cu a cincea rótă dela car, numai țiganul a plecat la drum, și și ala a umplut șanțul. Căț!

Blăjenii, ca în toți anii, au aranjat și'n estan un bal pentru spitalul studenților săraci. Balul s'a ținut în cot . . . pardon, „Hotelul Național“, pânăcând, după părerea mea, Blăjenii mai consult făceau, dacă dau un bal pentru trimiterea „Hotelului Național“ în óre-care spital. Căț!

Blăjenilor, dela dualism încóce, le place a se arêta mai naționalisți decum ar trebui se fie, și de aceea, la balul din estan, și unii tineri s'au prezentat în costum național, dar' — durere — neci unul în costumul Ovreilor din Polonia, cu Kaftan și Paikes. Căț!

Balurile Braşovenilor, dela închiderea graniţei către România, au degenerat, ca şi negotul lor cu lână. În trecut, la balurile reuniunii femeilor române din Braşov, unde şi redactorul nostru şi-a lăsat părul, se tundeau toţi însurăţei, estan a fost slabă recoltă. Câţ!

Altcum, despre balul din estan al reuniunii femeilor române din Braşov, nime nu pôte dice, că n'-a fost luxurios: Lupul lasă părul, dar' Braşovenele nu-şi lapedă luxul. Lux mult, costumi naţionale puţine, c'-un cuvânt: Fostai lele când-ai fost . . . . Şi mai bine făceau Braşovenele, dacă ascultau de Trocarii înţelepţi, şi aranjau, în loc de bal, o tombolă cu joc, pentru-că ele, cu luxul lor, mai bine fac, dacă-şi încearcă norocul în lotărie, decât în căsătorie. Câţ!

Despre balurile din Deva şi Orăştie, aranjate cu bun succes material, n'avem raport special. După raportorii Telegrafului Român, şi Caii Tribunei, la aceste baluri tot a doua damă s'-a prezentat în „costum”, şi prin urmare celelalte dame fără costum, dar' fără îndoială cu atâta mai interesante. Câţ!

Seliştenii au aranjat estan un bal în favorul societăţii pompierilor. Şi, în fine, şi societăţile de pompieri sunt instituţiuni culturale. Special însă în Selişte, unde femeile sunt atât de înfocate, acolo, fără pompieri, nu e consult a aranja baluri. Câţ!

În Arad, unde reuniunea femeilor române s'-a născut în rate, şi móşa, în tot momentul, se putea aştepta la órecare supplement statutar, a aranjat tinerimea un bal cultural, fără deosebire de confesiune. Şi acolo, unde-î vorba de cultură, nu strică a lăsa confesiunea se dormă. Asta cu atâta mai mult, cu cât neci căluşeriul, neci romana, neci hăţegana, şi neci bătuta etc., nu s'-au dechiarat încă, de care confesiune se ţin, de cea gr.-or. sau de cea gr.-cat.

Apoi vorba e veche: Dacă, spre exemplu, „hățegana“ se va declara, că e gr.-or., și „bătuta“, că e gr.-cat. atunci metropolitul Miron nu-ți jôcă decât „hățegana“ și pe metropolitul Vancea nu-l scoți din „bătuta“. Cât!

Clujenii, consecuenți în întreprinderile lor, ca și kultureregyletiștii în falimente, și'n estan, mai întâiu, au cântat, apoi au jucat în favorul înființării unei școle de fetițe. După mine însă e o mare cutesanță, a încerca în marea mediterană a kulturegyletiștilor formarea unei însule dacoromâne. Dar' ce-o se-î faci? — Kulturegyletiștii, care țintează la magyarisarea Orientului, se vede că, neci în casa proprie, nu's stăpâni, și sémênă pantofarilor, care, de regulă, umblă cu călcăele scâlciete. Cât!

În Sasreghen — nu știu cu, sau fără autorizarea lui Vulcan — Românii au jucat mai întâiu teatru, apoi și-au jucat nevestele și fetele în scopuri culturale naționale române, până-când fii lui Arpad, care trăiesc în era rentei de aur maghiare, ori unde jôcă teatru, nu se mai pot întôrce cătră casă, decât cu ramburză, postautolvány — Postnachnahme. Cât!

Și'n România, cele mai multe baluri s'au aranjat estan în scopuri culturale, cu tôte că Românilor din jurul Dâmboviței le-ar conveni a juca mai bucuros „hora neutralității“. Mițuluc!

Bucovinenii au pus estan la ușa salei de bal două tunuri. Asta sigur de frica Muscanilor, și nu de frica muștelor de Columbaci, care numai în luna lui Iulie și August sunt periculose. Altcum, spre onórea Bucovinenilor fie ȕis, la balul „Iunimei“ din Cernăuți, au fost și două dame în costum național românesc, semn, că între cele 300,000 de locuitori ai Bucovinei, cel puțin două dame și-au păstrat naționalitatea. Cât!

În Făgăraș, cu tótă escelenta recoltă în producțiunea de ceapă a anului trecut, estan nu s'a aranjat neci un bal cultural. Ceapă ar fi destulă în Făgăraș, dar' dracul, că nu-i slănină, sau — cum ȃic Ungurenii — nu-i clisă, și unde nu-i clisă, sau slănină, n'ai din ce face șorlic. Căț!

Timișorenii 'și-au ținut balul cultural din estan la hotelul dela „Discordia“, și l'au început, ca de regulă, cu „Hora Hîrei“. Dar' cu tótă hira locală, Timișorenii fac treburi naționale. La balurile lor, costumul național e — ca se me folosesc d'un termin militar — „Montoursvorschrift“. Cele mai multe costumuri naționale le vedei la balurile Timișorenilor, care, în tot anul, jócă până-când Alunniștilor le iese përul prin căciulă. Căț!

Estan și'n Oravița s'a ales untul din brânză, și Oravițenii au aranjat primul bal de elită. Se fie într'un ceas bun! Zelul Oravițenilor, în înființarea de reuniuni culturale, e fôrte lăudabil. Eu numai cu balul lor de elită nu me pot împăca, pentru-că, după părerea mea, e vai de brânză, din care untul se alege așa iute. Căț!

S'au mai aranjat și'n multe alte părți baluri românești culturale în carnevalul din estan, dar' „dracul pôte pe la tôte“! Unic în felul și rezultatele sale a fost însë balul înteliginței din Alba-Iulia, aranjat în hotelul „Disharmonia“, în favorul șcôlelor locale fără deosebire de răbdări confesionale.

Albaiulienii, neci în anii trecuți n'au făcut brânză cu balurile lor culturale, semn, că unde-s Români „Coșer“ numai strepedeii pot prospera. Balul Albaiulienilor din estan însë se pôte asemëna cu cuintesența ideii de stat maghiar, pentru-că venitul seu curat representă un deficit de 50 fl. în favorul șcôlei gr.-or. și acelei gr.-cat. din loc. Care va se ȃică — cum ȃice Tribuna, când esprimă un deficit spiritual — atât șcôla gr.-or. cât și cea gr.-cat. din Alba-

Iulia, vor avea a contribui pentru acoperirea speselor balului aranjat în favorul lor, fie-care cu câte 25 fl. Cât!

Cu alte cuvinte, aranjerii balului cultural din Alba-Iulia merită, între frați, câte 25!

Mițuluc!

Ce-î diferența?

Birtașul: Poștești se prânđești cu un floren, sau cu 70 de cruceri?

Óspele: Ei, și ce diferență e între atari prânđuri?

Birtașul: Treiđeci de cruceri!

O vârgă de pușcă.

Cârciumarul: Acumu-î anul am vădut în Buda-
pesta un om atât de gros, de 'mi-am făcut cruce!

Un țăran: N'a potut fi mult mai gros decât
dumniata!

Cârciumarul: Eu, pe lângă ala — ve spun drept
— sum numai o vârgă de pușcă!

Al doilea țăran: Eu ași voî se vîd pușca, care
se umple cu vârgăle de grosimea dumnitale!

Cugetări în pericolul de mörte,

Meșterstrică: Cugetăți vecine, ce m'a trecut. În săptămâna trecută, am coperit cu țiganul din deal la șura dascălului. Eu ce fac, ce nu, lunec, și cad din virful șurei, dar'—norocul, c'am cădüt pe niște pae, și nu m'am pălit reu.

Vecinul: Da ce ai cugetat tu cădënd?

Meșterstrică: N'aveam timp se mai cuget, dar' îmi era teamă, că țiganul îmi bea rachiul din traista, ce mi-o acășasem de chinga șurei!

Mai multor Domni: Eu spëndur fărădelegile în ordinea cronologică, în care mi s'au comunicat, și de aceea se nu fie cu supărare, dacă cereri: „În numărul proxim,“ nu se pot considera. Cu corespondințele nesubscrise, faceveți mai bine dvóstră focul. Răspunsuri nefrancate, nu se dau.

S'-a u đ i m.

Tóte cercirile pentru abonamânt scăđut, cât și cele pentru amênarea terminului de solvire, s-au încuviințat din partea redacțiunei nóstre. Termini mai lungi decât până'n 1 Octobře a. c. nu se dau.

Dela abonații probați vom încassa abonamântul, ca și în anii trecuți, în Aprilie și Maiu, prin ramburză — postalvány — Postnachnahme, ceea-ce face un plus de 16 cr.

Privim pe toți acei p. t Domni, care n'au refusat primirea numărului doi, de abonenți ai noștrii, așteptând plățirea abonamântului, și fiind siguri, că numai ómeni necinstiți primesc lucruri, care obligă la plată, cu cugetul rezervat, de a nu-și împlini olegământul.

Administrațiunea Calicului: